

aldeles nødvendigt at komme til en Ordning af hele denne Sag af Hensyn til den store Del af Befolkningen, der ser hen til, hvad der sker, med store Forventninger. Jeg ansaa det for nødvendigt at komme til en eller anden Ordning, den være mere eller mindre god. Men netop deraf følger, at jeg har lagt mig i Selen og fremdeles vil gøre det, hvor jeg kan faa Lejlighed dertil, for at faa den bedst mulige Ordning, idet det staar for mig saaledes, at en Ordning maa vi have. Jeg tror ikke, det skal lykkes den ærede Ordfører at bringe mig bort fra det Synspunkt, at naar man er klar over, at man skylder Befolkningen noget bestemt i en bestemt Retning, er man ogsaa forpligtet til at anvende alle de Evner, man er i Besiddelse af, for at komme til det bedst mulige Resultat. Heri vilde jeg gerne, at den ærede Ordfører skulde være enig med mig, men min Tvivl vender stadig tilbage, naar jeg hører den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører omtaler Forslaget. Der er saa mange Afsnit af Ordførerens dygtige og udførlige Foredrag, hvor det er vanskeligt at blive klar over, om han tager det i Spøg eller i Alvor, og hele denne Sag er jo dog, det synes jeg, vi maa alle kunne være enige om, af en saadan Beskaffenhed, Omfang og Betydning ikke alene for den nuværende Generation, men for de Generationer, der komme efter os, at den bør behandles noget mere i det store, end der ofte kommer frem i den ærede Ordførers Foredrag. Jeg synes, han burde se Sagen noget mindre fra det advokatoriske Standpunkt, end den ærede Ordfører er tilbøjelig til. Det er meget muligt, at den ærede Ordførers Indlæg baade i Dag, i Gaar og tidligere angaaende denne Sag ere udmærkede juridiske Foredrag, leverede af en udmærket Jurist, men de gøre stadig Indtryk paa mig af at være Foredrag, leverede af en Mand, der har til Opgave at være henholdsvis Defensor eller Aktor, Aktor eller Defensor, ganske som det bliver ham paalagt, og ganske som det er hensigtsmæssigt. Jeg har ikke kunnet se til Bunds i, hvad der i Virkeligheden skulde være den ærede Ordførers egen Mening i de dygtige og lange Foredrag, som han har holdt for os i denne Sag. Det er det, jeg savner, og det er det, jeg ikke tror kan undværes, naar man med fuld Fortrøstning lægger en saa stor Sag i den ærede Ordførers Haand. Den er jo lagt i Haanden paa den ærede Ordfører af andre end mig, og jeg har for saa vidt intet Ansvar, men jeg har — og det faar den ærede Ordfører give mig Lov til at

have — det Ansvar lige over for de Vælgere, der have sendt mig her ind, at gøre mit til, at vi virkelig faa en saa god Skattereform, som der overhovedet kan skaffes, idet jeg ikke tror, at det vil være forsvarligt at se paa en Sag af den Betydning og den Beskaffenhed, som Skattereformen danner udelukkende fra et Partistandpunkt. Hidtil har jeg ikke kunnet skønne eller mærke det allerfjerneste Forsøg fra den ærede Ordførers Side paa at emancipere sig fra Partistandpunktet, og det er derfor jeg stadig nærer Tvivl om, at det vil lykkes den ærede Ordfører at føre denne Sag til en lykkelig Afslutning.

Jeg vil imidlertid ogsaa i Dag udtale min Paaskønnelse af, at den ærede Ordfører stadig gaar mere og mere bort fra det, som han var i Begreb med at ville stille op som Ideal i November. I Dag kan jeg betegne den ærede Ordførers Standpunkt med et eneste Ord, som han har brugt i sit Foredrag, han sagde: *Forsøget* paa en Skattereform. Det er det, den ærede Ordfører nu kæmper for. Det var under Omtalen af Kommissionens Forslag, at han brugte Udtrykket: *Forsøget* paa en Skattereform, og det staar jo i den mest velgørende Modsætning til det, den ærede Ordfører i Efteraaret sagde om de samme Forslag, nemlig, at hvis de ikke vare ideale, vare de meget nær derved. Det noterer jeg i Dag som et udmærket Fremskridt i Retning af, hvad man kan vente af den ærede Ordfører. Han synes at være noget fortrydelig paa mig, fordi jeg har draget dette Fremskridt frem af Betænkningen. Det kan den ærede Ordfører ikke have Grund til. Jeg roste ham i Gaar og jeg roser ham i Dag for hans Udtalelser paa den tyvende Side, og noterer det paa den ærede Ordførers Aktivside med stærkt spærret Skrift, at han virkelig vil tage alle mulige Hensyn og være lydhør for, hvad der kommer frem fra den anden Side. Den ærede Ordfører burde virkelig paaskønne, at jeg har draget det frem, det er jo dog til den ærede Ordførers Ros. Hvis den ærede Ordfører ikke vil være imødekommende til alle Sider og da — det tillader jeg mig at sige igen i Dag — ogsaa lige over for den anden Faktor i Lovgivningsmagten, Regeringen, komme vi dog ingen Vegne, og nogen større Sorg vil den ærede Ordfører ikke let kunne gøre mig. Det er min Overbevisning, som jeg har sagt atter og atter, at vi *maa* komme til en Reform paa dette Omraade.